

SOMAIYA DAUD

Mirage

A TÖKÉLETES HASONMÁS

Dream
válogatás

Atizennyolc éves Amani igazi álmodozó. Bár a kegyetlen vath hódítók uralma alatt él, a régi időkről és a költészetről ábrándozik. Azt várja, hogy isteni jelet kap, hogy kalandokban lesz része, és világot lát.

Ám a kaland egészen váratlan formában jelentkezik. Az elnyomó hatalom fegyveresei egy este elrabolják, titokban a királyi palotába viszik, ahol megdöbbenve fedezi fel, hogy a megtévesztésig hasonlít a zsarnok félvath hercegnőhöz, Maramhoz. A leigázott nép körében az uralkodónő oly erős gyűlöletet váltott ki, hogy hasonmásra van szüksége, aki a nyilvános közszereplések alkalmával fellép, és akár a halált is vállalja helyette.

Amani tehát ebbe az új szerepbe kényszerül, és a veszélyek ellenére is lenyűgözi a palota szépsége, de még annál is jobban elbűvöli a hercegnő vőlegénye, Idris herceg. Ám a királyi udvar ragyogása mögött durva erőszak és félelem húzódik. Ha Amani valaha is látni szeretné a családját, akkor tökéletesen kell alakítania a hercegnő szerepében... egyetlen rossz mozdulat is a halálát jelentheti.

„A nagykorúvá válás kivételesen újszerű és remek leírása. Amani saját kulturális örökségét állítja a túlélés szolgálatába. Ettől a Mirage gyönyörű meditációvá válik, amelynek középpontjában az áll, hogy az ember miként meríthet erőt a hagyományokból.”

Entertainment Weekly

„Daud egy tökéletesen megrajzolt világot, bátor szereplőket, halálmegvető kalandokat és szívfájdító szerelmi történetet kínál az olvasónak. A szerző a világegyetem összes csillagához méltó történetet talált ki.”

Amazon

„Az író a szereplőket gondos aprólékossággal ábrázolja, a változatos történetben pedig egyaránt megtalálható a romantika, a remény, a rejtély, a cselszövés és a lenyűgöző mitológia.”

School Library Journal

„Ez a könyv egyszerre igéző és veszedelmes. Amani útja, amely során az ártatlan falusi lányból számító fiatal nő, a hercegnő megszemélyesítője lesz, igazi galaktikus dimenziót ölt. Daud regénye felteszi a kérdést: Mit jelent az ellenséged hasonmásának lenni? És a válasz minden, csak nem unalmas!”

Booklist

*Dream
válogatás*

SOMAIYA DAUD

a Közép-Nyugaton született, és ott is töltötte gyerekkorának nagy részét. Mint a legtöbb szerző, ő is elég korán kezdett foglalkozni az írással. Az arab hagyományos költészet, a csillagok és a rémregények rajongója. Jelenleg a Washingtoni Egyetem doktorjelöltje. A Mirage – A tökéletes hasonmás az első, egyben bemutatkozó regénye.

TUDJ MEG TÖBBET A TRILÓGIÁRÓL:

www.somaiyabooks.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

alloyentertainment

Dream
válogatás

SOMAIYA DAUD

Mirage

A TÖKÉLETES HASONMÁS

← részlet →

Egy hatalmas bolygó körül keringő aprócska holdon, egy kicsiny falu egyik kis tanyaházában volt egy ládika, abban pedig egy toll.

Ódon faládika volt, a díszítés és a festés minden nyoma lepergett már róla. Sáfrány és fahéj édes-csípős illata áradt belőle. A toll mellett öreg pecsétgyűrű hevert, egy borostyánba zárt vörös virágkehely, meg egy – szélén körbefoszlott – zöld színű bársonycsík.

Kicsi koromban gyakran belopakodtam a szüleim szobájába, hogy a dobozba lessek. Titokzatossága százszorosán csábítóbb lett, miután anyám rejtegetni kezdte előlem. A toll igézett meg igazán. Gyűrűk, virágok, bársonyszalagok: nem különösebben érdeklik egy ötéves gyereket. De egy bűvös, kihalt madár tolla! Az egészen más! És engem, mint a régi rend minden egyéb emléke, ez is ellenállhatatlanul vonzott.

A toll fekete volt, de a sötét ékkövek száz meg száz árnyalatában csillogott. Ha a fény felé tartottam, kék, zöld és vörös árnyalatok hullámzottak rajta, mintha valamiféle láthatatlan kéz simított volna végig varázslatosan a felszínén. Anyám azt mondta,

hogy egy tesleet tolla. Régen úgy tartották, hogy a tesleet madarak Dihya hírvivői.

Amikor Dihya jelezni akart valakinek, mindig egy ilyen tollat csúsztatott az ember kezébe. Ha pedig valamilyen feladatot akart rábízni, akkor magát a madarat küldte. Szent és nemes hívás volt az ilyen, nem lehetett félvállról venni. Háború, zarándoklat, nemzetsorsok – a tesleet csak ilyen ügyekben kereste fel az embert.

A tesleet egyszer a nagyapámhoz is eljött, de anyám sohasem mondta el, hogy miért. Sőt, valójában a nagyapámról is alig beszélt.

– Ostoba ember volt, aki úgy halt meg, hogy a valóra nem vált álmait siratta – mondta nekem egyszer.

Belebámultam az ódon ládikába, és ködbe vesző tekintettel elmerengtem. A nap hamarosan lenyugodott, úgyhogy nem pazarolhattam az időt egy régi toll nézegetésére, de most is ugyanúgy vonzott, mint kislánykoromban. A hüvelykujjam révedezve járt oda-vissza a toll ívén.

Cadizon már nem él tesleet, és az anyabolygón, Andalán sem. Mint olyan sok más dolog anyám gyermekkorából, ez is elmúlt. A dolgok elenyésztek, elpusztultak, eltűntek. Néhány ereklyénk maradt csak, semmi más. Letűnt, és feltehetően soha vissza nem térő idők nyomai.

Összereztem. Anyám a küszöbön állt, és megköszörülte a torkát.

– Amani – mindössze ennyit mondott, miközben felvonta a szemöldökét.

Arra már nem volt idő, hogy elrejtsem a ládikát. Elfogott a bűntudat, amiért megint azért lopakodtam be szüleim szobájába, hogy elővegyem.

De anyám nem szólt semmit, csak mosolygott, és felém nyújtotta a kezét.

– Atyád... adta neked a tollat? – szólaltam meg végre, majd átnyújtottam neki a dobozt.

Anyám csodálkozva nézett rám. Egy pillanatra azt gondoltam, hogy nem fog válaszolni.

– Nem – mondta végül halkán, miközben lezárta a ládika fedelét. – Nem sokkal azután találtam, hogy a madár elrepült. Egyszer elgyengültem, akkor leltem rá a tollra valahol a bokrok között.

Ritkán láttam ilyenek anyámat, gyengédség és sóvárgás áradt belőle, mintha szebb időkre emlékezne. Anyám két háborút is túlélt: a polgárháborút, majd az azt követő vath betörést és megszállást. Kőkemény asszony volt, szálegyenes, semmi sem tudta meghajlítani, megkötni vagy megtörni.

– Mitől gyengültél el? – kérdeztem, de tudtam, hogy erre már biztosan nem kapok választ.

Az ilyen kérdésekre sohasem felelt, de most elmosolyodott, és nagy meglepetésemre ezt mondta:

– A szerelem elől menekültem. Egészen pontosan apád elől. A szívem mélyén ráébredtem, hogy apámhoz hasonlóan én is képes vagyok teljesen átadni magam egy másik embernek, és ettől megrémültem.

Anyám szemmel láthatóan jól mulatott a döbbsent arckifejezésemén. Persze tudtam, hogy a szüleim – eltérő természetük ellenére is – nagyon szeretik egymást, ez bárki számára nyilvánvaló volt, aki csak látta őket. De sohasem hallottam, hogy anyám ezt így kimondta volna. Hogy önszántából beismerte volna...

– De különben is, mit csinálsz itt? Az ünnepségre kellene készülnöd.

Nem tudtam, hogyan magyarázzam meg, ezért csak megcsóváltam a fejemet, és vállat vontam.

– Nem tudom. A toll... nagyon... vonz. Nagyon szeretem. Azt hiszem, egyszerűen csak megint meg akartam nézni.

Anyám közelebb lépett, és az államot finoman megérintve maga felé fordította a fejemet. Már elértem a teljes magasságomat, de még így is egy egész fejjel tornyosult fölém. Ujja hegyével végigsimította az arcomat, és finoman megcirógatta azokat a helyeket, ahova hamarosan a *daan* – a szögletes mértani ábrákból álló tetoválás – kerül, amely az első lépés a felnőtté válás útján. Reméltem, hogy a *daanom* anyáméhoz hasonló lesz. Az övé határozott, erőteljes vonalakból álló minta volt, amely az egész világ számára egyetlen szempillantás alatt elárulja, ki vagyok és honnan való.

– Tudom, hogy nehéz heted volt – mondta végül. – Sokkal nehezebb, mint a többi. De elmúlik ez is, ahogy mindig minden ilyen időszak.

A nyelvembe haraptam, semmint kimondjam, amire gondoltam. Nem az volt a lényeg, hogy várjuk a nehéz idők elmúlását! Egyáltalán nem kellett volna nehéz időket megélnünk... Ezen a héten nemcsak a mezők felperzselését kellett elszenvednünk, hanem a szokásosnál több vath elnyomót is.

Anyám másodszor is megdőbbentett, ugyanis a kezembe nyomta a ládikát.

– Ez téged illet – mondta gyengéden. – A remény jobban illik az ifúsághoz, és remélem, neked több vigaszt nyújt, mint nekem.

Csak tátogtam, hang nem jött ki a számon a döbbenettől.

– Tényleg? – kérdeztem végül nagy nehezen.

Megint elmosolyodott.

– Tényleg – ismételte utánam, majd homlokon csókolt. – Meglehet, Dihya küld neked egy másik tollat, és akkor már saját jeled is lesz tőle ezekben a nehéz időkben.

Azzal anyám magamra hagyott, én pedig csak álltam, és szorosán magamhoz öleltem a ládikát. Egy pillanat múlva azonban megindultam, hogy biztonságos helyre rejtsem a saját szobámban, mielőtt anyám meggondolná magát, és feljönne, hogy visszavegye tőlem.

A nap már szinte teljesen lebukott. Sietve eltettem a kis ládát, és nekiláttam összeszedni a holmimat. Khadija vár rám, és nem akartam, hogy leszidjon a késésért.

A falura csend borult. Máskor ebben az órában hallottam volna a mezőről hazatérők halk énekszavát és a nap végét jelző dobszót. Hiányzott a bakancsok csikorgása, a kofák rikoltozása a falunk aprócska piacterén, a kutyaugatás és a kecskemekegés.

A földek odalettek. A császári Gárda felperzselte őket az elmúlt napokban, mivel lázadók – de nagyon valószínű, hogy inkább éhező tolvajok – rejtöztek el az egyik csőszkunyhóban. Ahelyett, hogy mindet végigkutatták volna, a Gárda egyszerűen felgyújtotta az összes mezőt. A lázadók halálsikolya a falu főteréig is elhallatszott. És így, hogy a termés odalett, a faluban megkezdődött a télig tartó visszaszámlálás. A biztos éhínségig tartó visszaszámlálás.

Vajon mire lenne jó egy saját tesleettoll? Egy csak nekem szóló jel? A nagykorúság küszöbén úgy éreztem, nekem nincs szükségem jelre. Valami másra vágytam, valami kézzelfoghatóbbra, valami azonnal elérhetőre. Az egész világot akartam.

A vathok nem voltak békés telepések a mi nebulánkban. Megvolt a saját bolygójuk, Vaxor, ahol általában békében és a galaktikus törvényeket betartva éltek. Ám megmérgezték a saját légkörüket, és így arra kényszerültek, hogy máshol telepedjenek le.

Például egy holdon. Szükségmegoldás volt ez, a népesség robbanásszerű növekvése és a különböző készletek drámai megfogyatkozása miatt. Némelyek úgy vélték, elkerülhetetlen volt, hogy a vathok más csillagrendszerek felé kezdjenek terjeszkedni.

Néha fel-felvillant egy kép, amiből következtetni tudtam, hogy milyen lehetett a világ a vath megszállás előtt. Anyám vagy apám néha tett egy-egy önfeledt, önkéntelen utalást a régi időkre, és olyan is volt, hogy a falu valamelyik idős lakosa azzal kezdte a mondókáját, hogy „fiatalkoromban...”, vagy előfordult, hogy a felnőttek közül valaki egy régi dalt énekelt. Olyat, amelyet még sohasem hallottam. Régi életünk csontváza, ha alig észrevehetően is, de még állt, és én azt a régi életet akartam visszakapni. Azt akartam, hogy mindannyian emlékezzünk, milyenek voltunk, hogy mennyi erő volt a népünkben. Persze a nehéz idők elviselése és a kitartás is erőt kíván, de még egy szikla is elporlad, ha túl sok esőt kell kiállnia.

Én is várhatnék, amíg végül elporladok, de akkor nem történne semmi. A puszta akarát önmagában amúgy sem megoldás.

Mély sóhajjal elrejtettem a ládikát, elővettem a köntösömet és a szandálomat, aztán elindultam lefelé.

A konyhában kosárba raktam az ételt, amit magunkkal vittünk. A felnőtté válás ünnepére készültünk. Tizenkét másik lánnyal együtt végre elértem a nagykorúságot, és ahogy ilyenkor mindig, az egész falu kivonult az egyik elhagyott erődhez. Ott, a *kasbah* nagytermében kapjuk meg a *daamunkat*, és így a falu felnőtt tagjává válunk. A tetoválást aztán lakoma és tánc követi.

– Amani.

Megfordultam. A küszöbön a kisebbik bátyám, Husnain állt.

Hárman voltunk testvérek: Aziz, a legidősebb közülünk tíz évvel előttem született. Én voltam a legfiatalabb, Husnain pedig

tizenöt hónappal volt idősebb nálam. Bölcsessége miatt húzhatam volna Azizhoz, de Husnain olyan volt, mintha a lelkem másik fele lenne. Mintha ikrek lettünk volna a korkülönbőség ellenére is. A másodszülettek minden vakmerősége és meggondolatlansága megvolt benne, és csak nagy ritkán fogta vissza magát. Akkor is általában csak az én kedvemért...

– Hoztam neked valamit – mondta, amikor leültem.

Elmosolyodtam, és kinyújtottam a kezem.

– Hadd lássam!

– Hunyd be a szemed!

Szót fogadtam, de a kezemet továbbra is előrenyújtottam. Egy pillanat múlva valami széles, de vékony holmit éreztem a tenyereimen. Kilestem a pilláim közül, pedig a bátyám még nem szólt, hogy kinyithatom a szememet. Majdnem elejtettem a papírköteget, mintha parazsat tartottam volna a kezemben.

– Amani!

– Ez az a...?

Majd egy hónapja Cadiza Prímbe utaztunk, holdunk fővárosába, hogy megvegyünk néhány nélkülözhetetlen dolgot az aprócska gazdaságunk számára. Pici földünket apám és két bátyám művelte. A piactéren kószálva láttam meg egy könyvespolc legvégébe tuszkolva a papírköteget. Massinita-versgyűjtemény. Az ilyesmi olyan sokba került, hogy még gondolni sem volt érdemes a megvételére, és egyébként is, a vallásos költészet olvasása ma már tilos volt. A megszállás kezdetén a lázadók túl sokszor gyűltek össze versolvasás ürügyén.

Massinia vallásunk prófétanője volt. Mindenki rajongott érte, de én az egész hitvilágunkból őt szerettem a legjobban. És ahogy sok ének is szólt róla, kialakult egy költői hagyomány is, amely kizárólag Massinia életét és csodás tetteinek dicsőségét zengte. Mindennél jobban szerettem ezeket a verseket, szinte kiéhezve

vágytam az olvasásukra, pedig nagy kockázattal járt. Reszketett a kezem, ahogy megérintettem a papírt.

– Micsoda veszélyt vállaltál...

– Ne is törődj vele! – legyintett a bátyám. – Most már a tiéd, és ez a lényeg.

Még mosolyogni sem mertem, nemhogy belelapozni a gyűjteménybe... Az enyém! Ez az enyém! Alig hittem el. Azelőtt sohasem birtokoltam versgyűjteményt.

– Dihya szerelmére! – nevette el magát a bátyám, majd kioldotta a papírlapokat összekötő zsineget, aztán újra a kezembe nyomta a kupacot.

Tudtam, hogy fel kell vennem valamikor holofilmre az írást, vagy hogy fel kell töltenem valamilyen adattárolóba. Nem tudhatjuk, hogy kibírja-e az itteni időjárás viszonyokat, és el is veszíthetem a lapokat. Vagy ki tudja, mi minden történhet még... És persze el kell majd rejtenem, különben azt kockáztatom, hogy elkobozzák tőlem a rendőrbírák.

S lelkünk majd hazatér, mind hazatérünk, – olvastam bele az első versbe.

Belépünk a mennyei fellegvárba.

Lehunyt szemmel elképzeltam a fellegvárat. Azt, amely mára már minden bizonnal porrá omlott. Tisztán éreztem a költő fájdalmát, a gyötrelmem szinte összezúzta a szívemet, mintha a lelkem hátranézett volna a szomorú képre, és tudta volna, hogy valami drága kincset hagy maga mögött. Tudtam, milyen az, amikor az ember egy gyorsan múló emléket akar megragadni, és tehetetlenül nézi, ahogy az egész elhalványul, míg végül már csak az érzés marad a helyén. Egy jól kitaposott ösvény, amelyen végig tudunk járni, mégsem emlékszünk rá. A papíron megörökített fájdalom kézzelfogható volt, hiszen mindenkinek megvan a maga citadellája. Az összeomlott, romos szülőváros, a réges-rég kihalt és

jeltelen sírba temetett család, csupa olyan dolog, amellyel már csak a halálunk után találkozhatunk újra.

Végül már csak ez maradt: a versek. Most már csak az ilyen és ehhez hasonló művekben tudtuk megőrizni a meséinket, a dalainkat és történelmünket.

– Köszönöm – nyögtem ki végre megölelve bátyámat. – El sem hiszed...

– Azért van valami fogalmam – nevette el magát, aztán homlokon csókolta. – Amani, az egész világon te vagy nekem a legkedvesebb. Boldog vagyok, hogy megajándékozhatlak. Dihya! Csak nem sírsz?

– Nem – feleltem, de éreztem, hogy elszorul a torkom, és hogy bármelyik pillanatban elöntheti a szememet a könny.

Oly nagy félelemmel, oly sok ideges izgalommal vártam az estét, és végül kiderül, hogy csupa öröm. A felnőttkorba nem csak a családom és a barátaim kíséretében lépek be. Olyan kincset kaptam, amely vigaszom lesz még a legnehezebb időkben is, az érthetetlenül nehéz éjszakákon.

– Most talán elkezdesz végre írni – mondta halkán a bátyám.

Erre csak nevetni tudtam. Először is nagyon gyenge költő voltam, és egy olyan világban, ahol a költészetből lehetetlen megélni, esélyem sem volt a fejlődésre.

– Hidd el, hogy jól írsz! – erősködött a bátyám. – Többet kellene gyakorolnod.

Egészen elpirultam, annyira jólestek a szavai. Husnain volt az egyetlen, akinek megmutattam a verseimet, de tudtam, hogy sokkal inkább a testvéri szeretet beszél belőle, mint bármiféle irodalmi ismeret, és fogalma sincs, milyenek a verseim az igazi költők alkotásaihoz képest.

– Majd egy másik világban – mondtam a köteget magamhoz szorítva. *S lelkünk majd hazatér, mind hazatérünk.*

Felnéztem és rámosolyogtam bátyámra. A lelki társamra.
A jobbik felemre.

– Ebben a világban biztosan nem. Ebben a világban ezek
a versek elegendőek.

❧ 2 ❧

A legtöbb család már napnyugta előtt útnak eredt, de Aziz, Husnain és én néhány másik családdal együtt valamivel később indultunk el. Husnain ajándékát a zsebembe tuszoltam, képtelen lettem volna ilyen hamar megválni egy ekkora kincstől.

– Amani, ne tedd tönkre a pergament, mielőtt még elolvashatnád! – mormolta halkán a bátyám, hogy Aziz meg ne hallja.

A bátyánkra pillantottam. Aziz még a megszállás előtt született. Hármunk közül egyedül ő emlékezett, hogy milyen volt az élet akkor, egyedül ő ismerte a szüleinket abban az időben, amikor még nem nyomasztotta őket a zsarnokság árnya. A megszállás évei azonban megacélozták a bátyánkat. Bölcs lett, korát meghazudtolóan higgadt és megbízható. Míg Husnain gondolkodás nélkül cselekedett, addig Aziz csak figyelt. Kitartóan és fáradhatatlanul, mintha tudná, hogy a végén a világ úgyminden titkát feltárja előtte, ugyanúgy, mint a neveletlen öccse és a húga is.

– Vigyázok, ne félj! – ígértem meg Husnainnak, miközben igyekeztem elnyomni a feltörni vágyó, széles mosolyomat.

– Meg kellett volna várnom az ünnepség végét, és csak aztán odaadni – jelentette ki a bátyám, de ugyanolyan szélesen vigyorgott ő is.

Minden kísértetiesen csendes volt, csak a vath légi szondák zümmögtek fölöttünk. Éles fénynyalábokkal pásztázták a vidéket. Balra tőlünk a felperzselt gyümölcsös húzódott, a fák fölött a korábbi tűzvész parázsló maradványaitól még vörösen gomolygott a tűzoltó palackok füstje.

Nemrég három, dúsan termő földsáv terült el itt egymás mellett: nyugatra egy gránátalmás meg egy olajfás, keletre pedig egy rózsakert. A virágok egy részét a piacra vittük, a másik részéből parfümöt készítettünk. A nyugatra fekvő gyümölcsösök most inkább temetőre hasonlítottak, ahogy a száz meg száz megfelekedett, kopár ág az ég felé nyújtózkodott. A rózsabokrok és a lugasok teljesen eltűntek, köddé váltak a rettenetes tűzvészben. Itt most évekig semmi sem fog nőni. Kényszerítettem magam, hogy másfelé nézzek. A kár miatt aggódni teljesen felesleges, semmit sem ér azon töprengeni, hogy mit eszünk a télen, és hogy milyen munkából élünk majd meg tavasszal.

Azt mondták, hogy a tüzet azért szították, mert *lázadók* jártak a környéken, de a Gárda egyetlen bizonyítéka arra, hogy a falubeliek zendülőket rejtegetnének, az egyik őrbódé falára karcolt mondás volt.

A vér nem hal meg. A vér nem felejt.

Az idézet *Dihya* könyvéből való volt, és sokan úgy tartották, hogy népünk szívósságának és fennmaradásának bizonyítéka. De voltak, akik úgy hitték, az idézet arra utal, hogy Massinia még visszatérhet, hogy vére, a törzsi kötelék visszahívja, és valamilyen formában megjelenik köztünk a világban. Akármelyik értelmezést is nézzük, a *lázadók* hívószónak használták, és napjainkban egyre többször.

A város peremén álló viskók, a külváros házai és az összes őr-
bódé mind egyformán romokban hevert. A bennük lakók, már
akik túléltek a pusztítást, egy kis tűz köré kuporodtak. Ahogy
rájuk néztem, belém mart a bűntudat: mi sem voltunk gazdagok,
de a házunk legalább épségben maradt, és ennivalónk is lesz, nem
úgy, mint nekik.

Az iszákomba nyúltam, és megérintettem az egyik kenyeret,
amelyet reggel sütöttünk a ma esti lakomára. Órákat töltöttünk
anyámmal délelőtt a falu kemencéjénél a többi nagykorúvá váló
lánnyal együtt, hogy elegendő kenyeret süssünk az egész falunak.
Volt annyi, hogy egész biztosan nélkülözni tudtunk néhány cipót...

De ekkor a vállamra nehezedett Aziz keze. Ránéztem, és ne-
met intett, mintha csak kitalálta volna, hogy mi jár a fejemben.

– Figyelik őket – suttopta. – A Gárda azt hiszi, hogy lázadók
rejtőznek köztük.

Lenyeltem a hirtelen feltörő haragomat, és elfordítottam a te-
kintetemet.

– Nehéz dolog ez – mondta Aziz, és együttérzőn megszo-
rította a vállamat. – De gondolj a saját szüleinkre, Amani! Mit
éreznének, ha azt látnák, hogy az őrség elvonszol, mert kenyeret
adtál a lázadóknak?

Némán a földre meredtem. Tudtam, hogy Aziznak igaza van.
Ő még nálam is jobban tudja, milyen ára van annak, ha az ember-
ről azt hiszik, hogy a zendüléshez tartozik. Végül kihúztam a ke-
zemet az iszákából, és hagytam, hogy Aziz elvezessen. A mezők és
a földönfutóvá váltak lassan elmaradtak mögöttünk.

Végül odaértünk a falu határától távoli vén erődházhoz. A *kasbah*
pálma- és fügefákkal benőtt, ódon épület volt, ma már csak egy
a sok omladozó udvarház közül. Valamikor régen egy jómódú csa-
lád lakhatott itt, de mostanra a földművesek és a többi falusi lakos

menedékhelyévé vált az ilyen és hasonló estéken. A megrepedt ablakokon át fény szűrődött ki, zeneszó foszlányai úsztak a levegőben és keveredtek el a szél meg az éjszakai állatok hangjaival. A sötét égen, pontosan a *kasbah* fölött túlérétt narancs módjára lebegett anyabolygónk, az Andala. Egy ilyen kép könnyen elfeledtetett az emberrel minden mást: a nyomorúságunkat, a vathok uralmát, a szüleink feje fölött lebegő lehetséges veszteségek kísérteteit.

Még éppen elég időnk maradt arra, hogy segítsünk berendezni az udvart és átöltözzünk. Mindegyik nagykorú leány kapott egy saját szobát, hogy a szertartás előtt ott készülődhessen. A barátok és az ismerősök hangja hol erősebben, hol halkabban szűrődött át hozzánk a falakon, miközben anyám segített felöltetni az ünnepi kaftánt és az ékszereket.

Borzongás futott végig rajtam, ahogy a tükörbe néztem. Anyám és én kísértetiesen hasonlítottunk egymásra. Magasabb volt, de a bőre ugyanolyan barna, arccsontja élesen kiálló, akár nekem, álla pedig éppoly hegyes, mint az enyém. A haja is pontosan olyan sűrű és hullámos volt, és éppúgy egészen magasan, a homloka tetejéről indult, mint nekem.

De a hasonlóság ezzel véget is ért. Az anyám megszámlálhatatlanul sok borzalmat élt túl, és ezekről sohasem beszélt. Lát-szott rajta, hogy elképesztő erő tartja össze, akárki láthatta, ha csak egy kicsit jobban odafigyelt rá. Anyám rendíthetetlen volt, de én... én nem. Szerettem azt hinni, hogy bátor vagyok és állhatatos, de eddig még nem nyílt lehetőségem a bizonyításra. Nekem semmit sem kellett elszenvednem mindabból, amin az anyám keresztülment, és ha csak rá gondoltam, borzongás fogott el. Hogyan is nézhetek szembe a felnőttkorral, hogyan képzelhetem, hogy felnőtt nő leszek, amikor még arra sem vagyok képes, hogy elképzeljem anyám megpróbáltatásait? Hogyan fogok szembenézni akkor a sajátjaimmal?

– A felnőtte válás elég rémisztő – szólalt meg az anyám, mintha csak a gondolataimban olvasott volna. – Okos dolog, hogy óvatos vagy. Lassan, és remélhetőleg bölcsen fogsz hozzá majd a dolgokhoz.

Azzal lenyomott az egyik zsámolyra a tükör előtt, és munkához látott. Nem volt sok ékkövünk, amit a hajamba fűzhetett volna, a mi családunk nem volt annyira jómódú. De a szüleim híres botanikus családokból származtak, és így anyámnak sikerült valahogy megtartania néhányat a saját ékszereiből. Aztán a testvérei ékszerei is rászálltak, miután az egész családját kiirtották. A múltból mindössze ennyi maradt, anyám régi ékszerei, és az olyan hagyományok, mint a ma esti. Hamarosan megkapom a *daanomat*. Csekély örökség, ám nagy erő lakozik benne.

Az ékszerek között volt egy különös, láncszemekkel összefűzött fejék, amelyet gyerekkorom óta csodáltam. Szögletes, ajtóra emlékeztető vaslapok alkották, amelyeket kövekkel raktak ki. Nagykorúsági kaftánom még anyámé volt annak idején. A hófehér kelme derékrészén, és végig az elején vörös hímzés húzódott.

Anyám újra rám mosolygott a tükörben, ahogy egy pár vörös ékköves fülbevalót tett a fülembé.

– Lássuk csak! – mondta, majd az államnál fogva kissé félrebillentette a fejem. – Királynőnek is elmehetnél.

Az ünnep helyszínéül kijelölt belső udvart lámpafüzérek világították meg. Hangulatom a zene hangjával együtt hullámozott. A datolyapálmák köré ragyogó, aranszínű égőket fűztek, fényük sziporkázott a nők arany ékszerein meg a kaftánjaik hímzésén, visszaverődött a réz teáskannákról és az üveg teáspoharokról. Az udvar egész hosszában alacsony asztalok, mellettük pedig párnák sorakoztak. Az egész falu összegyűlt az ünnepre. Az udvar

északi végében aprócska színpad állt, rajta zenekar. Énekesük régi kushaila dalokat zümmögött.

A fák ragyogtak a rájuk aggatott lámpáktól, és még az udvar közepén álló szökőkút vizén is színes lámpások lebegtek. A szökőkút csobogása egybeolvadt az ünneplő családok vidám csevegésével. A bejáratnál tizenkét másik lány várakozott mellettem az édesanyjukkal együtt. A fejek lassan felénk fordultak, míg végül már mindenki minket bámult. Husnain elkapta a tekintetemet, és biztatóan rám kacsintott. Egy kicsit oldódott a feszültségem. Anyám megszorította a kezemet.

A dobok ekkor váratlanul elhallgattak, és a társalgás zaja is elhalt. Egy hosszú percig csak a szökőkút csobogását lehetett hallani. Valaki belefújt egy kürtbe: a hangszer mély, zengő hangon felbúgott, aztán újra megszólaltak a dobok is.

Mi egyenként előléptünk, ahogy apáink szólítottak minket.

– Amani, Moulouda és Tariq leánya.

A felnőtté válás estéje nem csak az ünneplést szolgálta. A felnőtt életbe lépés a *daan* tetoválással kezdődött. Mind a tizenhároman letelepedtünk az udvar közepére odakészített párnákra. És vártunk.

A tetoválómester egy idősebb asszony volt. Az ő *daanja* már megzöldült a kortól, és a ráncai szinte eltakarták. De biztos kézzel dolgozott, és én aggodalom nélkül fogadtam a tűszúrásokat. Ha mindez a régi időkben történt volna, az arcomat most vér borítaná, és hetekig tartana, amíg a sebek teljesen begyógyulnak. Most viszont néhány óra alatt végleg behegednek majd.

A homlokomon lassan kirajzolódott két egymást átfedő rombusz, Dihya és Massinia koronájának jelképe. A bal arccsontom fölött éles vonalak húzódtak, a családomról és a származásomról beszéltek. A nagyapám azt állította, hogy Massinia leszármazottja, és noha sem én, sem anyám nem igen hittünk neki, Massinia

családi jegye is megjelent bal orcámon. A jobb oldalra pedig a szüleim jó kívánságai kerültek: boldogság, jó egészség, jólelkűség, hosszú élet. Nem tudom, mennyi ideig ültem ott, míg dolgozott az öregasszony, de egyszer csak hátrahúzódott, és elmosolyodott.

– *Baraka* – mormolta. – Áldott légy!

És ennyi volt. Ebben a pillanatban magam mögött hagytam a gyermekkort, és felnőtt lettem. Anyám odajött hozzám – arca ugyanolyan sztoikus nyugalmat árasztott, mint mindig –, és gyengéden megszorította a vállamat. Nagyon hasonló volt a *daanunk*, majdhogynem egymás tükörképei. Ebben a pillanatban eltöltött a remény, hogy talán megfelelek, talán képes leszek az anyámhoz méltóan élni. Kezemet anyáméra tettem, és megszorítottam. Ezzel a tetoválással az arcomon most már bármivel megbirkózom. Bízom benne, hogy örömet és szeretetet hoz az életembe, nem pedig bánatot.

A lányok és az édesanyák végigmentek a hosszú udvaron, így én is követtem őket. Kanyargós sorban lépkedtünk a bámész-kodó, nevetgélő, gratulálva hujjogató családok csoportjai között, míg elértük az északi végen megterített ünnepi asztalt. Mi, az ünnepeltek a díszhelyen ültünk a falu rangidős asszonyai és az anyáink társaságában. A szívem egészen megkönnyebbült, ahogy a csevegésüket hallgattam. Apró holdunkon sehol máshol nem voltak ilyen ünnepek. Szinte mindannyian a kushaila törzshöz tartoztunk, ez volt Andala legősibb népe. Nem az én családom volt az egyetlen, aki egészen a holdunk terraformálásának idejéig vezette vissza az eredetét. Az udvar zengett az anyanyelvünk szavaitól, az ősi zenénktől és a nevetésünktől. Vath szót nem lehetett hallani. Egy pillanatra még azt is el tudtam hitetni magammal, hogy mindez évtizedekkel a vath elnyomás előtt történik, mielőtt a vathok árnya rávetődött volna a holdunkra. Mielőtt elfoglalták volna bolygónkat, és annak egész bolygórendszerét.

Nehéz lett volna ellenállni a jókedvnek. Amikor az énekesnő lejött a színpadról, és átvette a helyét a zenekar, a zene ritmusa felgyorsult. Nagyon szerettem a két mellettem ülő lányt. Khadija és Farah voltak a legjobb barátnőim. Khadijával együtt nőttünk fel. A szüleink egymással szomszédos földeket műveltek meg, anyánk pedig már a születésünk előtt is együtt jártak ki a gyümölcsösbe, még jóval azelőtt, hogy a vathok hajói elsötétítették volna az eget. Később egyszerre és együtt tanultunk meg járni, együtt tanultunk olvasni, együtt mentünk az iskolába. A vath népszámláláskor pedig együtt mentünk el Cadiz fővárosába, hogy minket is feljegyezzenek.

Khadija és Farah megfogták a kezemet, felhúztak, és nevetve táncra perdültünk. Együtt daloltunk a zenével.

Nem tudom, meddig táncolhattunk így, de közben mások is csatlakoztak hozzánk. A levegőben a füstölők nehéz illata elkeveredett a szilvával tűzdelt, sült báránnyús aromájával. Úgy tűnt, mintha az egész világ csillogva remegne, vibrálna a fáklyafényben megcsillanó flitterek és hamis ékszerek fényében. Tudtam, hogy milyenek lehetünk a többiek szemében, hiszen tavaly nézőként részt vettem egy ilyen ünnepségen. Akkor sóvárogva vágytam rá, hogy az ünnepelek között legyek, és most íme, itt voltam: boldogan, fel-felkiáltva, egymásban meg-megbotolva, kuncogva pörögünk-forogtunk.

Egy időre megfeledkeztem minden gondomról. A lázadókról, a közelgő éhínségről, nyomorról... ezen az éjjelen semmi sem számított.

Ám ekkor kivágódott a *kasbah* ajtaja, és a zene elnémult.

❧ 3 ❧

Úgy tűnt, mintha hosszú percekig tartott volna felfogni a történeteket, pedig néhány másodpercnél nem lehetett több. Tudatosult bennem, hogy a zene elhallgatott, a nevetés elhalt és a vidámság helyébe rettegés lépett.

Ha az ember ezekben az időkben nőtt fel Cadizon, akkor hamar megtanulta felismerni a jeleket. A teljes, néma csendet, amelyet a kövön halkán, szinte észrevehetetlenül koppanó fém hangja követ. A kerekek csendes pörgését, amely épp csak annyira hallható, hogy hírül adja a gépek érkezését. A vathok csak ritkán küldtek élő embereket hozzánk. Amikor igen... akkor... akkor az emberek könnyörtelensége szinte nem ismert határokat. Éppen ezért szinte megkönnyebbülve nyugtáztuk, hogy az ajtóban elsőnek megjelenő alak egy császári droid. Egy csupa króm- és ezüsttestű, kegyetlenül szögletes, merev droid.

A császári droidokat nem alakították emberformájúra. Egy átlagos emberhez képest legalább fél méterrel magasabbak voltak, vázukat excelsior és adamantin alkotta, és már messziről ezüstösen ragyogtak. Az arcúszó a szemet jelző fehér fénysávot leszámítva teljesen üres maradt, tarkójuk tömör fémből készült, legyezőszerű

pajzs emelkedett a fejük mögé. A tervezőjük viszont megformázta a törzsüket, így az az emberi mellkas hús és izom nélküli bordázathoz hasonlított. A droid ettől egészen szörnyszerű lett. Nem harci feladatokra szánták őket, de egy ilyen közel százkilós fémhalmaz már önmagában is elég volt ahhoz, hogy megfélemlítse és elnyomja a lakosokat.

És a droidoknak ez könnyen ment.

A vath katonák kegyetlenségét a droidok élet és halál közötti hideg mérlegelése ellensúlyozta, noha összhangban állt vele: egy andalái élet mindig könnyen leírható veszteségnek számított.

A droidok – összesen nyolcan jöttek – még mindig nem szóltak semmit. Halálos csendben és rendíthetetlenül álltak az ajtóban.

Összereztem, amikor egy kéz átfogta a karomat, de csak az elszánt képet vágó bátyám volt az.

– Hol van Aziz? És a szüleink? – kérdeztem egészen halkán.

– Hátul.

– Minden tizennégy és húsz év közötti lány sorakozzon fel a nyugati falnál! – szólalt meg végre az egyik droid.

Hangja úgy visszhangzott, mintha a belsejében egy ember rejtőzne, és valamiféle fémcsövön keresztül beszélne. Jeges félelem kúszott végig a gerincemen, de előreléptem.

– Maradj! – kérte Husnain, és még jobban megszorította a karomat.

– Ne légy ostoba! – sziszegtem. – Mi van, ha ellenőriznek minket, és kiderül, hogy hazudtam? Jobb, ha megyek, és túllepszünk rajta.

De persze megértettem Husnain félelmét is. Sok szóbeszédet hallottunk arról, hogy a vathok mindenféle figyelmeztetés nélkül jelennek meg ott, ahol úgy gondolták, hogy túl sokan gyűltünk össze. Lázadástól rettegetek, és ahol sok ember gyülekezik – szolt a közmondás –, hamar lázadás következik. Apám azért bicegett,

mert fiatalkorában egy ilyen gyülekezőn vett részt, és olyanokat is ismertünk a faluban – köztük a nagybátyámat – akik egy-egy ilyen gyűlésről tűntek el, és soha többé nem kerültek elő. Túl fiatal voltam ahhoz, hogy jól emlékezzek, de én is ismertem azt a szív-szorító félelmet, amely akkor fogta el az embert, ha a droidok megszálltak egy házat. Ismertem az asszony jajongását, aki tudja, hogy a következő pillanatban özvegygé válik.

Husnain dühtől eltorzult arcán látszott, hogy kész vitába szállni velem.

– Ezt nem tehetik!

A vathok sohasem zavarták meg a felnőtté válás szertartását, amikor a falu az ifjait ünnepelte egy olyan korban, amikor már szinte alig maradtunk.

Eddig legalábbis nem zavarták meg.

– Pedig megteszik, látod – paskoltam meg Husnain kezét, hogy elengedjen. – Hadd menjek, annál hamarabb szabadulunk! Megígérem.

Látszott, hogy Husnain vívódik, de végül elengedett. Azért voltunk olyan közel egymáshoz, mert nagyon sok mindenben hasonlítottunk. Bár ebben mégis különböztünk. Én megértettem, hogy milyen világban élünk, tisztában voltam az ellenállás következményeivel, Husnain viszont... Husnain senki előtt sem hajolt meg szívesen, legfőképp az igazságtalanság képviselői előtt nem. Egy eszme miatt az életét is feláldozta volna.

A társaság hangtalanul kettévált. Az adott korban járó lányok balra léptek, a többiek a jobb oldalon maradtak. A füst egészen fojtogatóvá vált, már nem hasonlított a korábbi álmobeli ködre. Sűrűbb lett, a temetéseken használt szemfedélre emlékeztetett.

Előlépett két droid, és felosztottak minket maguk között. Khadija mellettem állt, szorosan fogtuk egymást kezét.

A tűz fényében friss tetoválása ragyogott az arcán és a homlokán. Szébbnek láttam, mint valaha. Életünk során olyan sok időt töltöttünk együtt, hogy nagyon is helyénvaló volt, hogy a nagykorúvá válásunk is ugyanazon a napon legyen. Khadija megszorította a kezemet. Arca ugyanúgy nem mutatott érzelmet, mint az enyém. Sohasem képeztek ki senkit arra, hogy miként kell megállni egy vath droid előtt, mégis mindannyian tudtuk. Sem félelmet, sem bármi más érzelmet nem szabad elárulni, mert akkor az ember magára vonja a figyelmet.

Pár másodpercenként egy-egy hangosabb zümmögés hangzott a két droid felől, majd egy élesebb sípszó következett, és továbbléptek a következő lányhoz. Amikor már egészen közel jártak hozzám, akkor jöttem csak rá, hogy mit csinálnak. Egy széles, zöld fénysugárral letapogatták a lányok arcát, és a sípszó azt jelezte, hogy készen vannak. Valakit kerestek.

Felcsendültek bennem Aziz figyelmeztető szavai, hogy milyen veszélyes segíteni a lázadókat. De hát itt nem forrongott senki... Mindössze egy kis falu népe gyűlt össze, egy falué, amely a következő hónapokban éhínség elé néz, mert mindenüket felperzselték. A tekintetem végigfutott a termen. Ott van Adil, a sánta parfümkészítő mester. Aztán Ibn Hazm, utolsó sarja egy családnak, amely a háború előtt tekintélyes jómódban élt. Ott vannak Khadija szülei és a földművesek, meg a gyümölcszedők. Itt mindenki tisztában volt azzal, hogy a lázadás mivel jár. És azt senki sem kockáztatná meg.

Mozdulatlanul álltam, tekintetemet egy pislákoló fáklya lángjára függesztettem, amikor az egyik droid elém lépett, előrehajolt, és végigszkennelte az arcomat.

Utána azonban nem az éles sípszó hangzott fel, hanem egyfajta csengetés. Mint valami riadó. A droid továbbra is felém hajolva állt, mintha zavarodottságában megdermedt volna.

A szívem vadul kalapált, mivel a megszokottól eltérőnek lenni sosem jó jel. Ha az ember más volt, mint a többiek, akkor a vathok az éjszaka közepén verték fel az álmából.

Gyorsan felmértem, milyen messze vagyok a bejárati ajtótól, amelyen a droidok jöttek be, és hogy milyen messze a hátsó kijáratról. Egyiket sem tudnám elérni, akármilyen gyorsan is futnék, és valószínűleg néhány barátom életébe kerülne a kísérlet.

– Vigyétek! – szólalt meg az egyik droid.

– Nem!

Husnain átfurakodott a tömegben, és mellém állt.

– Nem vihetitek el!

A droid minden figyelmeztetés nélkül előhúzott egy fézert, és Husnain homlokának szegezte. A droidok fézere sosincs kábításra állítva. Könnyű lett volna megdermedni, sikítani vagy megadni magam, de annak ellenére, hogy Husnain volt az idősebb, mindig én voltam az, aki vigyázott rá.

– Hagyd! – szólaltam meg határozottan, majd Husnain elé álltam. – Az erőszak szükségtelen.

– Velünk jössz – jelentette ki a droid, de még mindig nem eresztette le a fézert.

Reszkető kezemet a szoknyám redői közé rejtettem, és megcsóváltam a fejemet.

– Előbb mondd meg, hogy mit akartok! Jogom van tudni.

Szavaim azonban üres kongással hagyták el ajkamat. Természetesen semmiféle jogom nem volt ilyesmire. Egy elfeledett holdon élő, szegény lány voltam, semmi több. Ráadásul nagyon fiatal. És a nyilvántartásomban semmi sem utalt arra, hogy hűséges lennék a vathokhoz.

– Velünk jössz. Vagy magadtól, vagy kényszerből – mondta a droid.

– Nem – ismételtam makacsul.

Túl későn ébredtem rá, hogy ez ostobaság volt. Az ember sohasem szegült szembe a vathokkal, a droidjaikkal meg még annyira sem, hiszen a droidokra nem hat sem a kérés, sem az érzelmek. Az ujjam hegyében éreztem a vadul vágató vérem lüktetését, és szinte hallani véltem a droid belső szerkezetének kattogását, ahogy irányt váltott, elfordult tőlem és Khadijára nézett.

A fézer hangtalanul sült el, és én már csak azt éreztem, hogy Khadija elengedi a kezemet. Ujjai kicsúsztak az ujjaim közül, a teste előrebukott. Térdre esve rogyott le, majd a sokktól tágra nyílt szemmel az oldalára dőlt.

Az ünnepségre zölddel hímzett fehér köntöst vett fel. A vállán vörös folt jelent meg, mint egy kinyíló virág. Gyorsan terjedt a karján húzódo zöld hímzésre is. Khadija mindkét keze furcsa szögben állt el a testétől, mint valami bábué. Még sohasem láttam ilyen pózt. Kiengedett haja legyező módjára terült szét körötte, sötéten, mint az éjfél, és még az arcát is eltakarta előlem, mint valami halotti lepel.

A lélegzetem is elakadt. A szívem elviselhetetlenül dörömbölt, a tudóm összeszorult, a testem pedig elzsibbadt.

A Khadija sebéből ömlő vér már egy egész tócsát alkotott.

Elsőnek az anyja sikoltott fel, és akkor kitört a káosz. Képtelen voltam gondolkodni, és csakis azért mozdultam meg, mert Husnain hátracibált, és szinte kényszerített a futásra. De nem volt elég gyors, és különben is, a vathokat soha senki sem tudta leghagyni.

Egy fémkéz megragadta a karomat, mire egy hirtelen rándulással megálltam.

– Ne! – sikoltottam, de már túl későn.

A droid a vállánál fogva kapta el a bátyámat, megemelte, és szinte az egész udvaron átrepítette. A testvérem a szökőkútnak vágódva ért földet egy vérfagyasztó puffanással. Mozdulatlanul hevert.

– Engedj el! – tusakodtam a fogvatartómmal.

Megpróbáltam a bátyámhoz futni, miközben a többiek sikoltozva igyekeztek kimenekíteni a gyerekeket. Sem a szüleimet, sem a másik bátyámat nem láttam sehol, egyedül Husnain maradt ott arca borulva. Senki sem vett róla tudomást.

Újra felsikoltottam, de a droidok magukkal vonszoltak, pedig hadakoztam, rúgtam, visítottam, miközben a bátyám nevét kiáltottam.

– Husnain!

A torkom belefájdult a sikoltozásba, de Husnain mégsem állt fel, és senki sem ment oda hozzá, hogy segítsen rajta.

Felvonszoltak egy vath cirkálóra. Az otthonomról megmaradt utolsó képem a *kasbah* volt, amely hirtelen lángba borult az egyik droid által lobbantott tűztől. A többit eltakarta előlem a bezáruló ajtó.

A Ziyaana palota,
Andala bolygó

❧ 4 ❧

Sokat álmodoztam arról, hogy elutazom Cadizről, és más csillagrendszereket is megismerek a galaxisunkban, de azt sosem gondoltam, hogy a beleegyezésem nélkül fognak elhurcolni. Először végigvonszoltak az épületen, aztán felcipeltek egy űrhajóra. Mindezt némán és bénán tűrtem, ahogyan azt is, amikor végül belöktek egy cellába.

Az egész testem sajgott, a tekintetem elhomályosult a visszatartott könnyektől. Alattam szürkébe hajló üvegpádló húzódott, de ki tudtam venni, hogy hol vagyok, és azt is, hogy hova megyünk.

Magunk mögött hagytuk Cadizt, míg Andala, az anyabolygónk percről-perce növekedett. Körbefontam magamon a karomat, és megpróbáltam legyűrni a feltörő pánikot. Lázasan imádkoztam a családomért, hogy éljék túl a *kasbah* felégetését. Nem értettem, nem is lehetett megérteni, hogy miért vittek el.

Képtelen voltam szabadulni a látványtól, ahogy Husnain mozdulatlanul hevert a fejvesztve menekülők között, és a borzalmas hang is ott csengett a fülemben, ahogy nekivágódott a szökőkút kőfalának. Mi lett vele? És a szüleimmel? Sikerült vajon Aziznak kimenekíteni őket? És mi lett Khadijával? A fézerlövést

a karjára irányították, nem a mellkasára. Figyelmeztetésnek szánták, nem akarták megölni, de rengeteg vért vesztett... Gondolataim vadul kergették egymást, egyik a másik után, én azonban megpróbáltam rendet teremteni köztük, és reméltem, hogy minden rendben lesz.

A vathok elvittek. Akármilyen okból is, de elvittek. A családom és a falu biztonságban van.

Ők biztonságban vannak.

Legalábbis ezt hajtogattam magamban. Nem tudom, hogy elhittem-e.

Órák teltek el, és én egyre csak néztem a közeledő anyabolygót. A hajó végül lassulni kezdett, a felhők és páragomolyok pedig végleg eltakarták előlem a kilátást. A padló újra egészen acélszürkévé vált, aztán az ajtó hangos szisszenéssel kinyílt. Dermedten vártam, hogy megjelenjen egy császári droid, de egy andalai lány állt az ajtónyílásban. Ugyanolyan öltözéket viselt, mint én: hosszú kaftánt a csuklónál szorosra fűzve, a kaftán fölött pedig rövid, ujjatlan mellényt. Hátrahajtotta a fátylát, és feltárta szeplős, barna arcát és vörös haját.

– Amani?

Hallgattam.

– Tala vagyok – mutatkozott be. – Gyere velem!

Kivezetett a hajóból egy végtelen hosszúságúnak tűnő udvarra, amelyet selymes, ápolt fű borított. A fű kecsesen borzolódtott a szellőben. Tátott szájjal bámultam, ahogy Tala nyomában végigmentem egy fényezett márványlapokból rakott járdán, amely egyenesen a kert közepére vezetett. Az utat fehér és vörös csíkos boltívek szegélyezték, alabástrom oszlopaik ragyogtak a fényben. Madárdal zengett, és előttünk drágakő módjára csillogó pávák lépkedtek kényesen. A levegőben füstölő és virágok édes illata lebegett, és sokkal melegebb is volt itt, mint Cadizon valaha.

Egészen tudatlannak kellett volna lennem, hogy ne ismerjem fel a pavilonokat és a mozaikdíszeket, amelyek minden kétséget kizáróan arról árulkodtak, hogy a Ziyaanában, Andala császári palotájában vagyunk. Évszázadokon át ez volt az otthona Andala uralkodói családjának, királyainak és királynőinek. Ez a hely esett el utoljára a megszálláskor. Utána a palota a vath királynak és az udvartartásának adott otthont.

– Meg tudod mondani, miért hoztak ide? – kérdeztem, és minden erőmmel azon voltam, hogy úrrá legyek a hangom remegésén.

– Kövess! – jelentette ki Tala, a kérdésemet válasz nélkül hagyva. – A király udvarmesternője, Nadine vár ránk a keleti szárnyban. Ő lesz az úrnőd. Légy óvatos vele! Nadine a vath arisztokraták közül való.

Nagyot nyeltem. Ha egy arisztokrata vathnak is köze van a *kasbah* megtámadásához, akkor elég sötét jövő vár rám. Ezek a nemesek viselték a legnagyobb rangot a hódítóink közül. Csak nagyon ritkán hagyták el a fővárosunkat, és szinte sohasem jártak kíséret nélkül. A feltűnő, ezüst színű hajuk miatt könnyű volt felismerni őket még a vathok között is.

– És aztán?

Tala megint csak nem felelt.

Levezetett egy lépcsősonon, majd átmentünk egy sor szellős fülkén. A levegő szelíden járt a kis kamrákban, meglebbentette a fátyszerű függönyöket. Sötét, elegáns fából készült lugasok, párnákkal megrakott alkóvok és faragott oszlopok tárultak elénk, azonban errefelé már a néma csend uralkodott, a madárdal és vízcsobogás hangja elhalt.

Végül egy újabb belső udvarhoz értünk, ahol alig nőtt fű, és az a néhány nagy, bokros növény, amelyet láttam, mind cserepekben állt. A mi világunkban ez idegennek hatott. Középen egy

szökőkút csobogott halkán, közvetlenül mellette egy magas asztal állt. Az andalái kényelem és a luxus átadta a helyét a steril vath pompának. Hiányzott az élet, hiányzott az otthonosság, csupán a kő és a víz maradt.

Az asztalnál egy nő ült. Ragyogó ezüsthaja elárulta, hogy valóban az arisztokrata vathok közül való. Az asztal egyik sarkán egymás tetejére halmozott tabletek tornyosultak, a nő előtt pedig egy holográfolvasó hevert. A nő minden vonása éles és szögletes volt: kiálló arccsont, hegyes orr, keskeny ajak, amelyen látszott, hogy nem áll könnyen mosolyra.

– Úrnóm! – szólalt meg Tala vathul. – Íme, elhoztam a lányt!

Nadine úrhölgy egy szót sem szólt, folytatta a munkáját. Tala tökéletes mozdulatlanságban állt, mintha ez teljesen megszokott lenne számára. Teltek a percek, aztán több tíz perc is elmúlt. Végül úgy tűnt, már órák óta várakozunk. Nehezen tudtam állva maradni, az idegeimet kikezdte a bizonytalanság, a gondolataim pedig egyre nagyobb pánikban kergették egymást, ahogy felidéztem a különféle, régebben hallott szóbeszédeket.

A háború vége felé holdunk az egyik ilyen arisztokrata vath protektorátusa alá tartozott. A völgyünket övező hegyekben maradt még néhány ellenálló, akikre a vath uraság módszeresen vadászott. Amikor elfogott egyet, a büntetés elrettentő példaként is szolgált. Ez még a születésem előtt történt, de a vath arisztokrata szolgálati ideje okozta sebek nyomokat hagytak: Adil megnyomorított lábát. A tőlünk két mérföldre álló, néptelen falut. A nyugati falut, amelyben csupán egyetlen kushailai asszony és ezüstszín hajú, kékszemű lánya élt.

– Beszéled a vathekaart?

Nadine hangja oly váratlanul csendült fel, hogy összerezzenem. Hang nélkül tátogtam, ahogy megpróbáltam az emlékekből kiszakadva visszatérni a jelenbe.

- Igen – préseltem ki végül magamból.
- Hol tanultad?
- Az iskolában – nyögtem ki.
- Hány éves vagy?
- Tizenhét.
- Beszél más nyelven is?
- A kushaila nyelvet beszélem – suttogtam.

A vath megszállás előtt ez volt a holdunk anyanyelve, a fővárosban pedig az uralkodó osztály nyelve is. Ám a megszállás után ha valakit rajtakaptak, hogy ezt használja, elkerülhetetlenül magára vonta az őt leleplező vath haragját. Ha egy droid vagy a Gárda valamelyik katonája csípte el az embert, akkor minden esélye megvolt rá, hogy összeverik és börtönbe vetik. A galaktikai törvények azonban nem tették lehetővé, hogy egy bennszülött nyelvet betiltsanak, és Andala minden népe büszke volt a saját anyanyelvére. A vathok azonban elszántan küzdöttek, hogy mindenáron kiverjék belőlünk az anyanyelvünk, kiváltképp a kushaila nyelv iránt érzett szeretetünket.

Nadine gúnyosan horkantott.

- Mihez értesz?

Eszembe jutottak Husnain szavai, amikor arra biztatott, hogy gyakoroljam a versírást. Feltűnt előttem apám hajlott háta, amint az üvegházban magyarázta a növények keresztezésének titkait. Anyám hőségtől kipirosodott arca a konyhában, amikor megtanított kenyeret dagasztani.

Nem hunyhattam le a szememet, nem mutathattam gyengeséget, úgyhogy inkább gondosan elzártam az emlékképeket.

Megcsóváltam a fejemet. Semmi olyasmihez nem értettem, amit Nadine értékelt volna.

Karba tette a kezét, hátradőlt a székében, és úgy nézett rám, mintha nem hinne nekem. Nem tudtam eldönteni, hogy élvez-e

a vallatásomat és azt, hogy látja, képtelen vagyok úrrá lenni a félelmemen, de határozottan úgy tűnt, hogy igen. Miután nem válaszoltam, ő sem mondott semmit. A csend a végtelenségig nyúlt.

– Azt hiszem, mindegy is – mondta végül Nadine, majd felállt. – Így vagy úgy, kiderül majd. Tala! Fátylazd el az arcát! Jön a varrónő.

Tala sietve fátylat borított arcomra. Hamarosan besietett egy varrónő, aki azonnal nekilátott méretet venni rólam. Arra gondoltam, ezek szerint életben hagynak, de ez a tény semmiféle megkönnyebbülést nem hozott. Miért kellene nekem új ruha? Ki előtt fogom viselni? Miért kell fátyol mögé rejteni az arcomat?

Mit akarnak tenni velem?

– Derítsd ki, hogy Agron mennyire elfoglalt a következő napokban! – utasította Nadine Talát. – Közeledik a báli szezon, lehet, hogy már hetekre előre be van táblázva.

– Igenis, úrnőm.

Tala arca kifejezéstelen maradt, és határozottan kerülte a tekintetemet.

– Elmehetsz. Majd hívatlak, ha szükségem lesz rád.

Tala úgy ment el, hogy rám sem nézett, és hamarosan a varrónő is követte.

Magamra maradva álltam az udvaron, miközben Nadine átnézett egy sor tabletet, és egyenként átadta őket a mögötte álló droidnak. Kora reggel vittek Nadine színe elé, és az idő csak telt és telt, ahogy arra vártam, hogy elbocsásson.

De nem bocsátott el.

A percek órákká álltak össze, és az idő múlásával az udvar árnyai is hosszúra nyúltak. Tudtam, mi az a türelem. A gyümölcsösökben végzett derékszaggató, napfelkeltétől napnyugtáig tartó szüretetek alatt megtanultam, mi a kitartás és a türelem. De egy idő után már fájt a lábam, és sajgott az egész hátam. A felnötté

válás ünnepének váratlan félbeszakítása óta nem aludtam és nem ettem. Szédültem, és az arcomat eltakaró, látókörömet leszűkítő fátyol miatt elvesztettem az irányérzékeket is.

Aztán egyszerre csak úgy tűnt, hogy még a droid zümmögése is megszűnt. Nadine letette az íróvesszőjét, és ültében kiegyenesedett. Erre én is önkéntelenül kihúztam magamat. Gyors, szabályos léptek zaját hallottam közeledni.

Nadine felállt, és méltósággal elsuhant mellettem.

– Itt maradsz! – parancsolta kurtán és keményen, azzal eltűnt az udvar másik végében a bokrok mögött.

– Felség – hallottam a hangját –, örömmel állok szolgálatára, mint mindig!

A szívem vadul kalapált. Hallottam, ahogy halkán beszélgetnek egymással. Nadine és a királyi ház egyik tagja.

A királyi család nem volt népesnek mondható. A vathok királyának, Mathisnak egyetlen gyermeke született andalai feleségétől, Maram hercegnő, akiről az a hír járta, hogy noha félig kushaila származású, ugyanolyan kegyetlen, mint az apja. Mathis király úrnője a Tisztogatás idején súlyos betegségben hunyt el, amikor módszeres következetességgel kiirtották a Salih-családot. Ez volt a leghatalmasabb andalai nemesi család, amely ellenállt a vath uralomnak.

– Térdre! – szólalt meg mögöttem Nadine.

Ügyetlenül térdre ereszkedtem.

– Nos, megvan a munkád – szólalt meg egy másik hang.

Művelt, éles hang volt, mintha a gazdája megszokta volna, hogy tört döf vele az emberek szívébe.

Éreztem, ahogy a hátam mögött álló úrnő szeme szinte átégeti a koponyámat, majd szoknyasuhogást és ékszersilingelést hallottam, ahogy egy nagy kört megtéve elém került. Szoknyája alja mélyvörös volt, áttört, fekete hímvéssel a szélén. Aranyövérről

sok vékony lánc csüngött alá: ezek ütődtek egymáshoz, amikor a hercegnő megkerült.

Amikor a tekintetünk találkozott, zokogás és nevetés döb-bent keveréke tört fel belőlem. Az előttem álló lányra nézni olyan volt, mintha tükörbe pillantottam volna. Az én szám piroslott az arcán, az én sötét szememmel nézett rám, bár az övé fekete szemfestékkal volt kihúzva. Ugyanaz az áll, ugyanolyan járomcsont, csak az övé teltebb. A jómód kissé kerekdedebbé tette.

Cadizon soha senki sem látta még a hercegnőt vagy a képmását, legalábbis nagyon rég nem. Atyja a vathok szülőbolygóján, a Luna-Vaxoron tartotta őt, elrejtve a veszélytől és a kíváncsi szemek elől. De ebben a pillanatban mégis ott állt előttem Maram vakh Mathis, királyi felség, a vathok nagy hercegnője.

És megszólalásig hasonlított rám.